

fes med frihedsstraf, der kan medføre udlevering.

Gennemføres forslaget om EU-svig, jf. straffelovens § 289 a i lovforslagets § 1, nr. 8, vil der i tilfælde af EU-svig om beløb på minimum 370.000 kr. være mulighed for at straffe med fængsel indtil 4 år. Der vil derfor også være mulighed for at udlevere i sådanne tilfælde, jf. ovenfor pkt. 3.4.

Bla. på den baggrund medfører gennemførelsen af artikel 2 ikke yderligere behov for lovgivning.

3.5.3. *Artikel 3* fastsætter som nævnt i pkt. 3.1 pligt til at sikre, at virksomhedsledere og andre med beslutnings- og kontrolbeføjelser i en virksomhed kan straffes i tilfælde, hvor underordnede har begået EU-svig på virksomhedens vegne.

Pligten til at kunne straffe bestemmes af principperne i medlemsstaternes nationale lovgivning.

På den baggrund må kriminaliseringspligten anses for opfyldt ved straffelovens bestemmelser om medvirken i § 23 og om tilregnelser i § 19 sammenholdt med den foreslåede bestemmelse om EU-svig i § 289 a.

Gennemførelsen af artikel 3 medfører derfor ikke behov for yderligere lovgivning.

3.5.4. *Artikel 4-7* i EU-svigskonventionen indeholder en række bestemmelser om straffemyndighed, udlevering og retsforfølgning, pligt til samarbejde ved grænsoverskridende kriminalitet samt forbud mod dobbelt strafforfølgning (ne bis in idem), jf. pkt. 3.1.

Efter Justitsministeriets opfattelse opfylder de gældende danske regler om straffemyndighed og internationalt strafferetligt samarbejde m.v., jf. pkt. 3.3 og 3.4, de forpligtelser, som følger af de nævnte bestemmelser i EU-svigskonventionen. Dette forudsætter dog, at Danmark ved ratifikationen afgiver erklæring vedrørende forbudet mod dobbelt strafforfølgning, jf. konventionens artikel 7, stk. 2, svarende til den erklæring, som blev afgivet ved ratifikationen af konventionen mellem De Europæiske Fællesskabers medlemsstater om forbud mod dobbelt strafforfølgning.

Der stilles på den baggrund ikke forslag om ændringer på dette område.

4. Bestikkelse

4.1. Første protokol til konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser

Formålet med protokollen til konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser (første protokol), jf. *lovforslagets bilag 2*, er at styrke det strafferetlige samarbejde mellem medlemsstaterne om bekæmpelse af bestikkelse, der involverer medlemsstaternes tjenestemænd og fællesskabstjenestemænd, og som skader eller vil kunne

skade De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser.

Ved protokollen forpligter medlemsstaterne sig til at kriminalisere aktiv og passiv bestikkelse i forbindelse med svig med fællesskabsmidler, der involverer nationale tjenestemænd, herunder fra andre medlemsstater, og fællesskabstjenestemænd.

Artikel 1 indeholder bl.a. en definition af begreberne »tjenestemand«, »fællesskabstjenestemand« og »national tjenestemand«.

Ved begrebet »tjenestemand« forstås både fællesskabstjenestemand og national tjenestemand, herunder enhver tjenestemand fra en anden medlemsstat.

Begrebet »fællesskabstjenestemand« omfatter enhver, der har status som tjenestemand eller kontraktansat i henhold til vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber eller ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i disse Fællesskaber.

Endvidere omfattes enhver, som af medlemsstaterne eller af en offentlig eller privat institution er stillet til rådighed for De Europæiske Fællesskaber, og som dér udøver hverv svarende til de hverv, der udøves af tjenestemænd eller øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber.

Endelig sidestilles med fællesskabstjenestemænd medlemmer af de organer, der er oprettet i overensstemmelse med traktaterne om oprettelse af De Europæiske Fællesskaber, samt personalet i disse organer, for så vidt vedtægten for tjenestemænd i de Europæiske Fællesskaber eller ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i disse Fællesskaber ikke finder anvendelse på dem. Som eksempel kan nævnes Den Europæiske Investeringsbank, Det Europæiske Miljøagentur og Det Europæiske Overvågningscenter for Narkotika og Narkotikamisbrug.

Medlemmer af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Europa-Parlamentet, De Europæiske Fællesskabers Domstol og De Europæiske Fællesskabers Revisionsret omfattes ikke umiddelbart af definitionen af ordet »fællesskabstjenestemand«. Om denne personkreds er der imidlertid fastsat særlige regler i protokollens artikel 4, stk. 2, jf. nedenfor.

Ved udtrykket »national tjenestemand« forstås en tjenestemand eller anden person, der virker i offentlig tjeneste som defineret i den nationale lovgivning i den medlemsstat, hvor personen varetager et sådant hverv, med henblik på anvendelse af den pågældende medlemsstats strafferet. Ved retsforfølgning i en medlemsstat, der involverer en tjenestemand i en anden medlemsstat, er den retsforfølgende medlemsstat dog kun forpligtet til at anvende definitionen af »national